

ГРОМАДСЬКА РАДА ДОБРОЧЕСНОСТІ

вул. Механізаторів, 9, м. Київ, 03109

<https://grd.gov.ua>

Затверджено

Громадською радою доброчесності

14 квітня 2017 р.

ВИСНОВОК

про невідповідність кандидата на посаду судді Верховного Суду Іваненко Яни Леонідівни критеріям доброчесності та професійної етики

Проаналізувавши інформацію про **Іваненко Яну Леонідівну** (далі – Кандидат), яка є суддею Вищого адміністративного суду України, Громадська рада доброчесності виявила дані, що дають підстави для висновку про невідповідність Кандидата критеріям доброчесності та професійної етики.

1. Фаворитизм, непотизм

Кар'єра Кандидата на державних посадах була цілком пов'язана з кар'єрою Євдокимова Валерія Олександровича, з яким Кандидат має спільну дитину. Не проживаючи разом з В.О. Євдокимовим, Кандидат тим не менш і зараз підтримує з ним тісні зв'язки, близькі до родинних, в 2010 р. отримала від нього в подарунок будинок; за даними досьє, користується його банківським сейфом. Кандидат повідомила Громадську раду доброчесності про те, що разом з В.О. Євдокимовим і їхньою дитиною вони разом подорожують за кордон.

За даними досьє, Кандидат після закінчення вищого навчального закладу з 21.07.1999 р. працювала послідовно на посадах головного радника – керівника служби Голови Вищої ради юстиції, помічника Голови Вищої ради юстиції, радника Голови Вищої ради юстиції, провідного спеціаліста контрольно-аналітичного відділу Вищої ради юстиції аж до 2.07.2002 р. Тоді ж, за даними офіційного сайту Вищої ради юстиції, В.О. Євдокимов займав посаду Голови Вищої ради юстиції (31.03.1998 – 25.05.2001), члена Вищої ради юстиції (24.03.1998 – 27.05.2004). Незабаром після того, як на посту Голови Вищої ради юстиції його змінив С.В. Ківалов, В.О. Євдокимов повторно обирається народним депутатом до Верховної Ради IV скликання (додаток 1).

Дата набуття депутатських повноважень В.О. Євдокимова 14.05.2002 р. Через 2 місяці після цього Кандидат звільняється з посади в Вищій раді юстиції і переходить на роботу в Верховну Раду України його помічником на постійній основі (додаток 2). Приблизно в цей час у них

народжується син.

За період перебування народним депутатом В.О. Євдокимов був секретарем Комітету Верховної Ради України з питань правової політики. Водночас Кандидата 24.05.2004 р. призначають суддею Господарського суду Київської області.

З 1995 р. по 2016 р. В.О. Євдокимов був Головою Союзу юристів України (в 2016 р. на цій посаді його змінив теж заслужений юрист України Святослав Піскун), нині — є його почесним головою. Кандидат також є членом цієї організації з 1998 р. (за даними досьє) і входить в її керівний орган. Кандидат входить до складу Постійної комісії Ради Союзу юристів України з питань імплементації судової реформи разом з В.О. Євдокимовим, І.Л.Самсіним та Р.М. Палієм. Останні двоє осіб є колишнім головою (до 2014 р.) та колишнім директором департаменту з питань суддівської кар'єри секретаріату (до 2016 р.) Вищої кваліфікаційної комісії суддів України.

Рішенням Вищої кваліфікаційної комісії суддів України №65/пс-12 від 31.01.2012 р. (міститься в матеріалах суддівського досьє) під головуванням І.Л.Самсіна Кандидат була рекомендована на її поточну посаду — судді Вищого адміністративного суду України тоді, коли В.О. Євдокимов ще очолював Союз юристів України, а І.Л.Самсін входив у його виконком (додаток 3).

На момент обрання Кандидата на посаду судді Вищого адміністративного суду України Постановою Верховної Ради України від 09.02.2012 р. № 4376-VI з моменту прийняття нею присяги судді минуло 6 років 4 місяці і 2 дні.

Зазначені обставини свідчать про те, що протягом тривалого часу Кандидат перебувала в прямому підпорядкуванні В.О. Євдокимова і була призначена суддею у той період, коли він був секретарем Комітету Верховної Ради України з питань правової політики, а особи, відповідальні за її призначення на посаду, перебували членами громадської організації під його головуванням.

Не маючи достатніх підстав вважати, що Кандидат обіймала свої посади незаслужено або зловживала своїми особистими стосунками, Громадська рада доброчесності проте зазначає, що все викладене викликає у будь-якого розумного спостерігача обґрунтований сумнів у тому, що на різних етапах своєї кар'єри Кандидат досягла успіхів виключно завдяки своїм професійним здібностям, не користуючись при цьому привілейованим становищем у зв'язку із втручанням впливового покровителя. Зазначений факт не складає самостійну підставу для висновку і розглядається виключно в сукупності з іншими деталями поведінки і життя Кандидата. Однак очевидно має місце невідповідність поведінки Кандидата вимогам статті 17 Кодексу суддівської етики: суддя має право брати участь у громадській діяльності, публічних заходах, якщо вони не завдають шкоди його статусу, авторитету суду і не можуть вплинути на здійснення правосуддя, проте повинен уникати взаємовідносин, які можуть вплинути на незалежність та неупередженість судді.

2. Хизування державною нагородою, отриманою за сумнівних обставин

У своєму мотиваційному листі Кандидат наголошує на наявності у неї державної нагороди — почесного звання України «Заслужений юрист України», яке надається Президентом України відповідно до Закону України «Про державні нагороди України». Згідно з Положенням про почесні звання України від 29.06.2001 р., це звання присвоюється «юристам, які працюють у органах державної влади та органах місцевого самоврядування, прокуратури, юстиції, державної безпеки, внутрішніх справ, адвокатури, на підприємствах, в установах, організаціях, за значний внесок у розбудову правової держави».

За даними досьє, Кандидат отримала це почесне звання 24.10.2004 р. згідно з Указом Президента України №1316 (у відкритому доступі — відсутній) у віці 28 років і була наймолодшим володарем цього звання за всі часи української юриспруденції. Для порівняння такі видатні юристи України отримували це звання: В.І.Шишкін — у віці 44 роки, В.М.Стретович — у віці 38 років, В.Л.Мусіяка — у віці 50 років.

На час отримання державної нагороди Кандидат була суддею, однак правосуддя не здійснювала. За даними анкети, вона прийняла присягу лише 7.11.2005 р. З часу здобуття вищої юридичної освіти вона працювала на технічних посадах у Вищій раді юстиції і була помічником народного депутата. Будь-які посилання на її роботи за цей період невідомі. За час її перебування помічником народного депутата В.О.Євдокимова, останній вніс на розгляд Верховної Ради України один звіт і два законопроекти:

- про внесення змін до деяких законів України щодо створення та функціонування спеціальних (вільних) економічних зон та запровадження спеціальних режимів інвестиційної діяльності на територіях пріоритетного розвитку,
- про внесення змін до Кодексу України про адміністративні правопорушення (щодо посилення відповідальності пішоходів за скоєння грубих порушень Правил дорожнього руху).

При цьому обидва не були підтримані парламентом. Також, за винятком законів про Державний бюджет, народним депутатом В.О.Євдокимовим було внесено всього 2 поправки (в Кримінальний процесуальний кодекс і в Закон України “Про телебачення і радіомовлення”), які теж не були підтримані (додаток 4).

За таких обставин є серйозні сумніви в тому, що Кандидат мала достатньо часу і можливостей внести «значний внесок у розбудову правової держави» на момент отримання нагороди. Широкому загалу не відомі будь-які надзвичайні одноразові вчинки (подвиги) Кандидата, які б могли вважатися таким значним внеском.

Припускаючи, що почесне звання могло бути отримане Кандидатом і без її відома, Громадська рада доброчесності вважає, що етичною поведінкою могла би бути за цих умов відмова від нагороди або принаймні уникнення постійного згадування про її наявність. Кандидату варто було б зазначати в своїх біографічних даних саме власні заслуги і досягнення, а не ті здобутки і

привілеї, що вона за них отримала.

Згідно з Бангалорськими принципами поведінки судді (п. 1.3, 1.6, 3.1), суддя не лише повинен виключити будь-які взаємовідносини, що не відповідають посаді, ... а й робити це так, щоб це було зрозуміло навіть сторонньому спостерігачу. Суддя повинен дотримувати високих стандартів поведінки суддів і обстоювати їх з метою поглиблення суспільної довіри до судових органів, що має першочергове значення для підтримання незалежності судової гілки влади. Суддя повинен дбати про те, щоб його поведінка була бездоганною під кутом зору стороннього спостерігача.

Громадська рада доброчесності вважає, що поведінка кандидата не відповідає цим принципам.

3. Невідповідність способу життя задекларованим доходам

За даними паперових і електронних декларацій за 2012-2016 роки, Кандидат має доходи лише у вигляді заробітної плати і невеликої матеріальної допомоги, має в користуванні квартиру площею 140 м. кв. у м. Києві, власником якої є мати Кандидата, і у власності — подарований їй в 2010 р. будинок в смт. Ворзель площею 272,9 м.кв. (додаток 5).

Членами Громадської ради доброчесності встановлено, що будинок знаходиться під постійною охороною і потребує значних витрат на опалення і догляд за територією. Кандидат пояснила Громадській раді доброчесності, що витрати на утримання будинку складають 2450 грн на місяць, причому така оцінка явно не включає деякі витрати. Кандидат має опалювати будинок і відвідувати його, оплачувати охоронців і годувати собак. Комунальні і експлуатаційні послуги за квартиру в м. Києві у районі її проживання (включаючи опалення і освітлення) складають більше 40 грн. за м.кв. житлової площі, отже, витрати на утримання лише двох об'єктів нерухомості, один з яких перебуває у власності, а другий — в користуванні, співставні з заробітною платою Кандидата.

Кандидат також має нести витрати на утримання дитини і на пересування до місця розташування будинку.

При цьому Кандидат багато подорожує за кордон. Зокрема, вона зазначає в поясненнях Громадській раді доброчесності, що всі закордонні поїздки фінансувалися батьком дитини, але при цьому витрати на ці подорожі не знайшли відображення в декларації.

За таких обставин, цілком ймовірно, що реальні доходи Кандидата є більшими від задекларованих і (або) Кандидат перебуває в сталій матеріальній залежності від іншої особи, яка не зазначена у декларації і чий обсяг фінансового впливу на Кандидата і власні доходи не є прозорими.

Факти, зазначені у пунктах 1 та 3 у їх сукупності дозволяють дійти висновку про недотримання Кандидатом вимог незалежності судді як основоположного принципу, про який йдеться у Бангалорських принципах поведінки судді:

“Незалежність судових органів є передумовою верховенства права і засадничою гарантією справедливого суду. Тож суддя повинен обстоювати і зразково реалізовувати принцип незалежності судових органів в його індивідуальному та інституційному аспектах”.

Кандидат не виглядає в очах розумного спостерігача такою особою, що демонструє власну незалежність і неупередженість.

Вважаємо, що зазначені обставини є підставою для висновку, що кандидат Іваненко Яна Леонідівна не відповідає вимогам доброчесності та професійної етики.

Додаткова інформація про Кандидата

Як додаткову інформацію, що без належної перевірки не вважається достатньою підставою для висновку, Громадська рада доброчесності зазначає, що досє Кандидата містить згадку на довіреність від 07.12.2009 р. строком дії до 07.12.2012 р., яка видана Кандидату **Мальчиковим Костянтином Віталійовичем** на розпорядження земельною ділянкою, площа якої 2,0000 га, що розташована на території Оленівської сільської ради (Тарханкут) Чорноморського району Автономної Республіки Крим.

У зв'язку з цим було встановлено, що:

- 1) земельна ділянка в Криму в декларації за 2012 рік Кандидатом не вказана, а мала бути зазначена, якщо довіреність не була скасована до того часу;
- 2) довіритель Кандидата (ідентифікація проведена у тому числі за кодом РНОКПП) є колабораціоністом, пособником окупантів, який брав участь у голосуванні про призначення референдуму в закритому засіданні Верховної Ради Автономної Республіки Крим, на якому було прийнято рішення про вхід Криму до складу Росії 06.03.2014 (додаток 6);
- 3) колабораціоніст Мальчиков одночасно з Кандидатом і колабораціоністкою, нагородженою окупантами медаллю “За возвращеніє Крима” **Ковітіді Ольгою Федорівною** був свого часу помічником В.О.Євдокимова. Ковітіді Ольга Федорівна в свою чергу була заступником В.О.Євдокимова на посаді голови його Союзу юристів України (додаток 7).

Також повідомляємо, що на інформаційний портал Громадської ради доброчесності надійшла інформація щодо рішення, прийнятого Кандидатом 9.08.2006 р. у справі № 278/20-06 за позовом ЗАТ „Інкон” до ДКП “Броварське міжміське бюро технічної інвентаризації”, м. Бровари, Красилівської сільської ради Броварського району, с. Красилівка про визнання права власності. У реєстрі судових рішень є лише ухвала про залучення третьої особи <http://reyestr.court.gov.ua/Review/65247>, текст рішення додається. Само рішення пов'язане з рейдерством стосовно іноземного інвестора громадянина Польщі В. (власника 3-ої особи у справі ТОВ «Фермой-КІ») і, на думку заявника, містить ознаки свавільності, а саме те, що статтею 331 Цивільного кодексу України на час ухвалення рішення не було передбачено можливості визнання права власності на недобудоване нерухоме майно в судовому порядку, третя особа не була належним чином повідомлена, і інші обставини. З цього приводу окремі матеріали, надіслані заявником, скеровуються Вищій кваліфікаційній комісії суддів України (додаток 8).

Відповідно до частини четвертої статті 19 Регламенту Громадської ради доброчесності за наявності важливої інформації Рада у подальшому може окремим рішенням змінити або скасувати висновок, або затвердити новий висновок.

Додатки в окремому файлі

**Координатор
Громадської ради доброчесності**